

Китоби Дониёл — яксаду панҷоҳу панҷум

Кушодани рӯъёи охирини Дониёл: Саёҳати мувозии бокираҳои доно

Jeff Pippenger

2024-03-24

Мо баррасии рӯъёи охирини Дониёлро аз он оғоз намудем, ки Дониёлро ҳамчун рамзи қавми аҳди Худо дар рӯзҳои охир муайян кардем, ва мо ояти аввалро дар ҳамбастагӣ бо боби охирин ба кор бурдем, то хусусиятҳои нубуввати он қавми рӯзҳои охирро, ки аз ҷониби Белтешасар намояндагӣ мешаванд, оғоз ба муайян кардан намоем. Қавми аҳди Худо дар рӯзҳои охир Миллеритҳои ҳаракати фариштаи аввал ва яксаду чиҳилу чор ҳазор нафари ҳаракати фариштаи сеюмро намояндагӣ мекунанд. Миллеритҳо масали даҳ бокираро ба ҷо оварданд, ва он масал дар рӯзҳои охир то ба ҳуди ҳарф такрор мешавад.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафари онҳо доно буданд ва панҷ нафари дигар нодон. Ин масал то ба хурдтарин ҷузъиёт иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он татбиқи махсусе ба ин замон дорад ва, монанди паёми фариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд».

Review and Herald, August 19, 1890.

Таҷрибаи ҳар ду ҳаракати рӯзҳои охир — ин таҷрибаи Адвентизм аст.

«Масали даҳ бокираи Матто 25 низ таҷрибаи қавми Адвентистро тасвир мекунад».

«Муборизаи бузург», 393.

Миллерчиён ҳаракати фариштаи аввалро намояндагӣ мекарданд, ва таҷрибаи онҳо ҳамчунин аз ҷониби калисои Филадельфия муаррифӣ мешуд. Дар соли 1856 ҳаракати миллерчиӣ филиаделфиявӣ ба ҳаракати Лаодикия гузашт, ва дар исёни соли 1863 он боз ҳам бештар ба калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми лаодикиявӣ табдил ёфт.

Яксаду чилу чаҳор ҳазорон ҳаракати фариштаи сеюмро намояндагӣ мекунанд, ва таҷрибаи онҳо ҳамчунин ба воситаи калисои Филадельфия муаррифӣ гардида буд. Дар соли 1989 китоби Дониёл барои калисои адвентистии рӯзи ҳафтуми Лоодикия кушода шуд, ва 11 сентябри соли 2001 ҳаракати адвентистии Лоодикия оғоз ёфт, ва дар моҳи июли соли 2023 гузариш боз ба ҳаракати Филадельфия фаро расид.

Балташасар, ё Дониёл, ҳаракати Филадельфии айёми охирро намояндагӣ мекунад, ки ҳаракати Филадельфии миллериёнро «ба айнан ҳарф» такрор менамояд. Ояти аввали рӯъёи охирин он мардуми айёми охирро намояндагӣ мекунад, ва шаҳодати охирини рӯъёи охирин бояд бо шаҳодати аввали рӯъёи охирин мувофиқат намояд. Раванди поксозӣ дар боби дувоздаҳуми Дониёл афзоиши дониш ва ду синфиро, ки ба ин васила падид меоянд, муайян месозад. Балташасар намояндагии ниҳони доноёни айёми охир аст. Дар боби дувоздаҳуми Дониёл камаш панҷ ҳақиқати нубувватӣ вучуд дорад, ки барои ҳаракати миллериён таъягоҳ буданд ва бояд дар ҳаракати фариштаи сеюм такрор шаванд.

Аввалин ин раванди поксозист, ки ду синфи парастигаронро ба вучуд меоварад, ва бинобар ин масали даҳ бокираро ҳам дар ҳаракатҳои ибтидоӣ ва ҳам дар ҳаракатҳои хотимаӣ ба иҷро мерасонад.

Вале ту, эй Дониёл, ин суҳанонро маҳкам ниғаҳ дор ва ин китобро то замони охир мӯҳр намо; бисёре ба ин сӯ ва он сӯ хоҳанд давид, ва дониш Афзун хоҳад шуд.... Ва ӯ гуфт: Бирав, Дониёл, зеро ин суҳанон то замони охир баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; вале шарирон шарорат хоҳанд кард: ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:4, 9, 10.

Фарқ миёни доноён ва шарирон (аблаҳон) бар пояи фаҳмиши онҳо (тақсим кардани зеҳнии) афзоиши донишест, ки дар вақти охир кушода мешавад, ҳоҳ дар соли 1798 барои миллериён бошад, ё дар соли 1989 барои саду чихилу чаҳор ҳазор. Аз қавми Худо талаб карда мешавад, ки бидонанд: адвентизм таҷрибаи масали даҳ бокира аст, зеро бе он фаҳмиш онҳо нахоҳанд кӯшид дарк намоянд, ки «вақти охир» барои насли ниҳойӣ қай фаро расид, ё он паёме, ки он вақт муҳркушоӣ шуд, чӣ буд. Бе дарки он ки таҷрибаи адвентистӣ як раванди сеқадамаи озмоиш аст, ки бар рушди тадриҷии ҳақиқат асос ёфта, ба натиҷаи «ҳаёт ё мамот» меоварад, шинохтани даъвати олии ҳар як адвентисти рӯзи ҳафтум ғайриимкон аст. Белтешасар намояндаи қавмест, ки медонанд онҳо аз раванди поксозие гузаштаанд, ки ҳамчун «пок карда шуда, сафед гардонида шуда, ва озмуда шудаанд» муаррифӣ мегардад. Ҳамин раванди сеқадамаи поксозӣ ба таври мушаххас ҳамчун кори Рӯҳулқудс муайян шудааст.

Лекин Ман ба шумо ростиро мегӯям: барои шумо беҳтар аст, ки Ман биравам; зеро агар Ман наравам, Тасаллибахш назди шумо нахоҳад омад; аммо агар биравам, Ӯро назди шумо хоҳам фиристод. Ва чун Ӯ ояд, чаҳонро дар бораи гуноҳ, ва дар бораи адолат, ва дар бораи доварӣ маҳкум хоҳад кард: дар бораи гуноҳ, зеро ба Ман имон намеоваранд; дар бораи адолат, зеро Ман назди Падари Худ меравам, ва шумо Маро дигар намебинед; дар бораи доварӣ, зеро мирбони ин чаҳон маҳкум шудааст. Ман ҳанӯз чизҳои бисёре дорам, ки ба шумо бигӯям, аммо ҳоло шумо тоқати онҳоро надоред. Аммо ҳангоме ки Ӯ, Рӯҳи ростӣ, ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро Ӯ аз Худ суҳан нахоҳад гуфт, балки ҳар он чӣ бишнавад, ҳамонро хоҳад гуфт; ва чизҳои ояндаро ба шумо хабар хоҳад дод. Юҳанно 16:7–13.

Кори Рӯҳулқудс дар роҳнамоии бокираҳои хирадманд ба «ҳамаи ростӣ» талаб мекунад, ки Ӯ чаҳонро дар бораи гуноҳ, адолат ва доварӣ сарзаниш намояд, яъне насихат кунад ё мутмаин созад; ва ҳамин ҳамон се қадам аст, ки дар боби дувоздаҳуми Дониёл ё бокираи хирадманд ё бокираи нодонро ба вучуд меорад. Паёме, ки Исо онро ҳамчун кори Рӯҳулқудс муайян кард, ҳамон «равған» аст, ки фарқи миёни хирадмандон ва шариронро дар Дониёл 12 ошкор месозад. Қавми Худо дар рӯзҳои охир бояд афзоиши донишро барои насли худ дарк кунанд, ва он дониш эътирофи онҳоро низ дар бар мегирад, ки дар масали боби бисту панҷуми Матто онҳо ё бокираҳои нодонанд ё бокираҳои хирадманд.

«Ба Юҳанно ин чизҳо дар рӯёи муқаддас нишон дода шуд. Ӯ он гурӯҳеро дид, ки ба василаи панҷ бокираи доно тасвир ёфтааст, бо чароғҳои ороста ва фурузонашон, ва бо

вачди рӯхонӣ нидо кард: “Дар ин чост сабри муқаддасон; дар ин чоянд онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд. Ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: Бинавис: Хушо мурдагоне ки аз ин пас дар Худованд мемиранд; оре, Рӯҳ мегӯяд, то аз машаққатҳои худ оромӣ ёбанд; ва аъмолашон аз паси онҳо мераванд.”»

«Бисёре аз касоне ки паёмҳои фариштаи якум ва дувумро шунида буданд, гумон мекарданд, ки то дидани омадани Масеҳ дар абрҳои осмон зинда хоҳанд монд. Агар ҳамаи онҳое ки даъвои имон ба ҳақиқат доштанд, вазифаи худро ҳамчун бокирагони доно ба ҷо меоварданд, ин паём то ин вақт ба ҳар миллат, қабила, забон ва қавм эълон шуда буд. Аммо панҷ нафар доно буданд ва панҷ нафар нодон. Ҳақиқат бояд аз ҷониби даҳ бокира эълон карда мешуд, вале танҳо панҷ нафар омодагии заруриро фароҳам оварда буданд, то ба он гурӯҳе бипайванданд, ки дар нуре роҳ мерафтанд, ки ба онҳо омада буд. Паёми фариштаи сеюм лозим буд. Ин эълон бояд ба амал оварда мешуд. Бисёре аз касоне ки зери паёмҳои фариштаи якум ва дувум барои пешвози Домод берун омада буданд, паёми фариштаи сеюмро, яъне охирин паёми имтиҳоновареро ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, рад карданд.»

«Вақте ки он фариштаи дигаре, ки дар Ваҳй 18 тасвир ёфтааст, паёми худро мерасонад, кори монанде анҷом хоҳад ёфт. Паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюм бояд такрор карда шаванд. Ба калисо ин нидо дода хоҳад шуд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нашавед”. “Бобил, он бузург, афтод, афтод, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар паррандаи нопок ва нафратангез гардидааст. Зеро ҳамаи халқҳо аз майи ғзаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд шудаанд.... Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нашавед, ва то ки аз балоҳои вай насиб набардоред; зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихи вайро ба ёд овардааст” [Ваҳй 18:2–5].»

«Ҳар як ояти ин бобро бигиред ва онро бодикқат бихонед, махсусан ду ояти охиринро: “Ва нури ҷароғ дигар ҳаргиз дар ту нахоҳад дурахшид; ва овози домод ва арӯс дигар ҳаргиз дар ту шунида нахоҳад шуд; зеро тоҷирони ту бузургони замин буданд; зеро ки бо ҷодугарии ту ҳамаи халқҳо фирефта шуданд. Ва дар вай хуни анбиё, ва муқаддасон, ва ҳамаи онҳое ки бар рӯи замин кушта шуда буданд, ёфт гардид.”»

«Масали даҳ духтарро ҳуди Масеҳ баён кардааст, ва ҳар ҷузъиёти он бояд бодикқат омӯхта шавад. Замоне хоҳад омад, ки дар баста хоҳад шуд. Мо ё ба воситаи духтарони доно, ё ба воситаи духтарони нодон намояндагӣ карда мешавем. Ҳоло мо наметавонем фарқ кунем, ва низ ваколат надорем, ки бигӯем, кӣ доно асту кӣ нодон. Касоне ҳастанд, ки ҳақро дар ноинсофӣ нигоҳ медоранд, ва онҳо зоҳиран ба донон монанд менамоянд». Manuscript Releases, volume 16, 270.

Ҳамчун адвентистоне ки бояд мардону занонро ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда аз Бобил берун бихонем, мо «ё ба бокирагони хирадманд, ё ба аблаҳон намояндагӣ карда мешавем». Ҷамоате ки Юҳанно дид, «ки бо панҷ бокираи хирадманд, бо ҷароғҳои орошта ва фурузон, намояндагӣ шудааст», ва ки Юҳанно минбаъд онҳоро ҳамчун касоне муайян кард, ки «сабри муқаддасон»-ро доранд ва «аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва

имони Исоро», ҳамон як саду чилу чор ҳазор мебошанд, ки аз онҳо талаб карда мешавад аҳкоми Худоро нигоҳ доранд, имони Исоро ба кор баранд, ва бидонанд, ки онҳо ҳамон бокирагон дар масали Матто бисту панҷ ҳастанд. На танҳо ба онҳо лозим аст дарк кунанд, ки онҳо ё бокирагони хирадманданд ё аблаҳ, балки онҳо бояд таҷрибаеро, ки бо Дониёл ҳамчун «пок гардонида шуда, сафед карда шуда ва озмуда шудаанд» намояндагӣ шудааст, такрор намоянд.

Ва онҳо гӯё суруди наве пеши тахт, ва пеши он чор ҳайвон, ва пирон месуруданд; ва ҳеҷ кас он сурудро омӯхта наметавонист, магар он яксаду чилу чаҳор ҳазор, ки аз замин харида шудаанд. Инҳоянд онҳое ки бо замон палид нашудаанд, зеро ки бокираанд. Инҳоянд онҳое ки ба ҳар кучое ки Барра биравад, аз ақиби Ӯ мераванд. Инҳо аз миёни одамон харида шудаанд, чун навбарихо барои Худо ва барои Барра. Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро ки пеши тахти Худо беайбанд. Ваҳй 14:3–5.

Дар боби дувоздахуми китоби Дониёл ақаллан панҷ ҳақиқат тасвир шудаанд, ки ҳақиқатҳое мебошанд вобаста ба ҳаракати Миллерии фариштаи аввал, ва онҳоро ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор такрор хоҳад кард ва ба таври пурратар дарк хоҳад намуд. Яке аз он ҳақиқатҳо раванди сеқадамаи поксозист, ки бо масали даҳ бокира алоқаманд аст. Аввалин ҳақиқате, ки Вилиям Миллер дар иртибот ба замони нубувват дарк намуд, «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левӣ боби бисту шаш буд, ва ин ҳақиқат дар Дониёл 12 муайян шудааст, ва он аввалин ҳақиқати таърихи Миллерист, ки дар он ҷо ёд шудааст.

Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то вақти интиҳо мӯҳр намо; бисёре ин сӯву он сӯ хоҳанд шитофт, ва дониш афзун хоҳад шуд. Он гоҳ ман, Дониёл, нигаристам, ва инак, ду нафари дигар истода буданд: яке дар ин ҷониби соҳили дарё, ва дигаре дар он ҷониби соҳили дарё. Ва яке ба он марди либоси катонпӯш, ки бар обҳои дарё буд, гуфт: «То анҷоми ин аҷоиб чӣ қадар вақт хоҳад буд?» Ва ман он марди либоси катонпӯшро, ки бар обҳои дарё буд, шунидам, ҳангоме ки дасти рости худ ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошт ва ба Зиндаи то абад қасам хӯрд, ки он барои як замон, ду замон ва нима аз замон хоҳад буд; ва ҳангоме ки вай пароканда сохтани қудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба поён хоҳанд расид. Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам; он гоҳ гуфтам: «Эй оғои ман, анҷоми ин чизҳо чӣ хоҳад буд?» Ва ӯ гуфт: «Бирав, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то вақти интиҳо баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед гардонда хоҳанд шуд ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон бадкорӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид, вале хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:4–10.

Ин порча бо мӯҳр баста шудани китоби Дониёл то вақти анҷом оғоз меёбад, ва он бо мӯҳр баста шудани китоби Дониёл то вақти анҷом анҷом меёбад. Дар миёни аввалин ва охири мӯҳр баста шудани суҳанони Дониёл, шаҳодати бо қасам тасдиқшудаи «Он Касе, ки то абад зинда аст», чунин буд: «ки он барои як вақт, ду вақт ва нима вақт хоҳад буд; ва ҳангоме ки вай ба пароканда сохтани қудрати қавми муқаддас анҷом диҳад, ҳамаи ин чизҳо ба анҷом хоҳанд расид».

Он ки ин шаҳодати қасамхӯрдари дод, ҳамон Касе буд, ки бар болои обҳо буд ва ба катон пӯшида шуда буд. Дониёл фариштаеро бар як соҳили дарёи Ҳиддакил ва фариштаи дигареро бар соҳили дигари он дид, ва яке аз он фариштагон саволе пурсид, ки Он Касе ки бар болои обҳо буд, ба он ҷавоб дод. Савол чунин буд: «То кай?» Ин ҳамон ду калимаи аввали саволест, ки дар ояти сездарӯми боби ҳаштуми китоби Дониёл дода шудааст.

Пас шунидам, ки як муқаддас суҳан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба ҳамон муқаддасе ки суҳан мегуфт, гуфт: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронкунанда хоҳад буд, ки ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар ба зерӣ по поймол карда шаванд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; пас аз он муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Ҳамон сохтори нубувватӣ дар ҳар ду гуфтугӯ дида мешавад, ба истиснои он ки дар боби ҳаштум Дониёл назди дарёи Ёлой аст, на назди дарёи Ҳиддекел. Дар боби ҳаштум фариштае (қуддусе) «ба он қуддуси муайяне, ки суҳан мегуфт, гуфт: “То ба кай?”». Калимаи иброние, ки «он қуддуси муайян» тарҷума шудааст, калимаи ибронии «Палмонӣ» мебошад, ки маънояш Шуморандаи Аҷиб, ё Шуморандаи Асрор аст. Дар боби ҳаштум Исо (Шуморандаи Аҷиб) суҳан мегуфт, ва қуддуси дигар аз Исо (он қуддуси муайян) пурсид: «То ба кай?»

Дар боби дувоздаҳум аз Он Касе, ки бар рӯи об истодааст, фариштаи дигаре, ки бар яке аз соҳилҳои дарёи Ҳиддекел буд, мепурсад: «то кай?» Ин ду порча бояд якҷоя, сатр бар сатр, баррасӣ карда шаванд. Саволи нахустини боби ҳаштум чунин аст: «рӯё дар бораи поймол шудани муқаддасгоҳ ва лашкар, ки нахуст ба воситаи бутпарастӣ ва сипас ба воситаи папиат анҷом меёбад, то кай давом мекунад?» Саволи боби дувоздаҳум ин аст: «то анҷоми ин аҷоибот то кай хоҳад буд?» Сипас ҷавоби савгандёдшуда аз ҷониби Палмонӣ, Шуморандаи Аҷоиб, ки дар катон либос пӯшида, бар рӯи обҳо истода буд, дода мешавад: «барои як вақт, вақтҳо ва ним вақт хоҳад буд; ва ҳангоме ки ӯ ба пароканда сохтани қудрати қавми муқаддас анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба анҷом хоҳанд расид.»

Саволҳои дарёҳои Ёлой ва Ҳиддакил чунинанд: «То кай хоҳад буд рӯёи пароканда шудани қавми Худо, ки онро нахуст бутпарастӣ ва сипас папагарӣ ба анҷом мерасонанд, ҳангоме ки муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол мекунад?» Ҷавоб ин аст, ки поймолкунӣ дар соли 1798 ба поён мерасад, вақте ки қори Палмонӣ дар барпо намудани маъбади миллерӣ оғоз меёбад, ва сипас чиҳилу шаш сол баъд, дар соли 1844, ба анҷом мерасад, вақте ки муқаддасгоҳ бояд пок карда мешуд.

Дар боби дувоздаҳум Дониёл суҳанро шунид, «лекин нафаҳмидам». Дониёл орзуи фаҳмиданро изҳор намуд, чунон ки инро саволи ӯ ба Масеҳ нишон медиҳад. «Эй оғои ман, анҷоми ин чизҳо чӣ хоҳад буд?» Изҳори орзуи ӯ барои фаҳмидан, орзуи бокирағони ҳикматмандро барои фаҳмидан ифода менамуд, зеро тамоми ин гуфтугӯ миёни ду ишораи муҳр зада шудани китоби Дониёл то замони охир ҷой дода шудааст. Дониёл орзуеро, ки бар дили Вилиям Миллер барои фаҳмидани ҳақиқате, ки дар соли 1798 қушода гардид, гузошта шуда буд, намоёндагӣ мекард; ва аввалин ҳақиқате, ки ӯ ба эътироф кардани он роҳнамоӣ шуд, поймол гардидани қудсгоҳ ва лашкар буд, аввал аз ҷониби бутпарастӣ ва сипас аз

чониби папизм, дар даврае ки қудрати қавми муқаддас пароканда карда мешуд, дар иҷрошавии «ҳафт замон»-и Ибодатномаи бисту шашум.

Хоҳиши Миллер барои дониستاني ҳақиқат бо хоҳиши Дониёл муаррифӣ мешавад, аммо фаҳмиши Миллер нокомил буд. Дониёл хоҳиши Миллерро намояндагӣ мекунад, ва Балтешасар намояндаи онҳост, ки дар бораи он чиз ва рӯйё фаҳмиши комил доранд. Дар боби дувоздахуми китоби Дониёл ҳадди ақал панҷ ҳақиқати муҳиме ҳаст, ки чузъи таҷрибаи миллериён буданд ва дар таърихи яксаду чилу чаҳор ҳазор ҳафтаи мутанозирӣ худро хоҳанд ёфт. Яке он аст, ки онҳо фаҳмиданд ва дарк карданд, ки масали даҳ бокираро бо раванди секадамаи озмоиши он иҷро мекарданд; ва дигаре он аст, ки онҳо санги асосии «ҳафт замон»-и боби бисту шашуми китоби Левизодро мефаҳманд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатии худ идома хоҳем дод.

«Он гоҳ Малакути Осмон ба даҳ бокира монанд карда хоҳад шуд, ки чароғҳои худро гирифта, барои пешвоз гирифтани домод берун рафтанд. Панҷ нафари онҳо доно буданд ва панҷ нафари дигар нодон. Нодонон чароғҳои худро гирифта, бо худ равшан нагирифтанд; аммо доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳои хеш низ равшан гирифтанд. Вақте ки домод таъхир кард, ҳамаашон ҳоболуд шуда, ба ҳоб рафтанд. Ва дар нисфи шаб нидое баланд шуд: Инак, домод меояд; ба пешвози ӯ берун оед. Он гоҳ ҳамаи он бокирагон барҳоста, чароғҳои худро омода карданд. Ва нодонон ба доноён гуфтанд: Аз равшани худ ба мо диҳед, зеро чароғҳои мо ҳомӯш мешаванд. Аммо доноён ҷавоб дода, гуфтанд: Не, мабодо барои мо ва барои шумо кифоя накунад; балки назди фурушандагон рафта, барои худ бихаред. Ва ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омад; ва онҳое ки тайёр буданд, бо ӯ ба тӯй даромаданд, ва дар баста шуд. Баъдтар бокирагони дигар низ омада, гуфтанд: Эй хоча, эй хоча, ба рӯи мо бикшо. Аммо ӯ ҷавоб дода, гуфт: Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман шуморо намешиносам. Пас бедор бошед, зеро на рӯзро медонед ва на соатро, ки Писари Одам меояд».

«Ҳоло мо дар айёми бисёр хатарнок зиндагӣ мекунем, ва ҳеҷ яке аз мо набояд дар ҷустуҷӯи омодагӣ барои омадани Масеҳ таъхир намояд. Ҳеҷ кас набояд аз намунаи бокирагони аблаҳ пайравӣ кунад ва гумон барад, ки беҳатар хоҳад буд, агар то фаро расидани бухрон интизор шавад, то баъд барои истодан дар он замон омодагии ҳислат ба даст оварад. Вақте ки меҳмонон даъват шуда, мавриди санҷиш қарор мегиранд, барои ҷустуҷӯи адолати Масеҳ хеле дер хоҳад шуд. Ҳоло вақти он аст, ки адолати Масеҳро дар бар кунед,—либоси арӯсӣ, ки шуморо барои ворид шудан ба зиёфати ақди Барра муносиб хоҳад сохт. Дар масал, бокирагони аблаҳ ҳамчун касоне тасвир шудаанд, ки барои равшан гадой мекунанд, аммо мувофиқи дарҳости худ онро дарёфт намеkunанд. Ин рамзи онҳост, ки бо инкишофи ҳислате, ки тавонад дар замони бухрон устувор бимонад, худро омода насохтаанд. Гӯё ки онҳо ба ҳамсоягони худ рафта мегӯянд: ҳислати худро ба ман диҳед, вагарна ман ҳалок хоҳам шуд. Онҳое ки доно буданд, натавонистанд равшани худро ба чароғҳои милт-милтзанандаи бокирагони аблаҳ бидиҳанд. Ҳислат қобили интиқол нест. Онро на харидан мумкин аст, на фуруштан; онро бояд ба даст овард. Худованд ба ҳар як фард имконият додааст, ки дар соатҳои озмоиш ҳислати одилона ба даст оварад; аммо ӯ роҳе фароҳам накардааст, ки тавассути

он як омили башарӣ битавонад ба дигаре хислатеро, ки худ онро аз роҳи гузаштан аз таҷрибаҳои саҳт ва омӯхтани дарсҳо аз Муаллими Бузург ташаккул додааст, интиқол диҳад, то тавонад дар зерӣ озмоиш сабр зоҳир намояд ва имонро ба кор барад, то кӯхҳои номумкинро аз миён бардорад. Интиқол додани атри муҳаббат ғайримумкин аст,—ба дигаре нармӣ, фаросат ва пойдориро додан ғайримумкин аст. Барои як дили инсонӣ ғайримумкин аст, ки муҳаббати Худо ва инсониятро ба дили дигаре бирезад.»

«Аммо он рӯз меояд, ва он бар мо наздик аст, ки ҳар як ҷанбаи хислат ба воситаи васвасаи махсус ошкор хоҳад шуд. Онҳое ки ба усул содиқ мемонанд ва то анҷом имонро ба кор мебаранд, ҳамон касоне хоҳанд буд, ки дар соатҳои пешини муҳлати озмоиши худ дар миёни имтиҳон ва озмоиш содиқ будани худро исбот кардаанд ва хислатҳое ба монанди Масеҳ ташаккул додаанд. Онҳо ҳамонҳое хоҳанд буд, ки ошноии наздикро бо Масеҳ парвариш кардаанд ва ба воситаи ҳикмат ва файзи Ӯ шарикони табиати илоҳӣ гардидаанд. Аммо ҳеҷ инсоне наметавонад ба дигаре садоқати дил ва сифатҳои наҷиби ақлро бидиҳад ва камбудии ӯро бо қувваи ахлоқӣ ҷуброн намояд. Ҳар яки мо метавонем барои якдигар бисёр кор кунем, агар ба одамон намунаи ба Масеҳ монанд диҳем ва ба ин васила бар онҳо таъсир расонем, то назди Масеҳ раванд барои он адолате ки бе он наметавонанд дар доварӣ устувор бимонанд. Одамон бояд бо дуо ин масъалаи муҳими бунёди хислатро баррасӣ намоянд ва хислатҳои худро мувофиқи намунаи илоҳӣ шакл диҳанд». The Youth Instructor, January 16, 1896.